

Vydá sa Ana za hlasom srdca,
aj keď tým zradí svoju ríšu?

Amélie Wen Zhao

ČERVENÁ TIGRICA

Pokračovanie fantasy série *Krvavá dedička*

COO
BOO

Červená tigrice

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Amélie Wen Zhao

Červená tigrice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

Séria Krvavá dedička:

Krvavá dedička (1. diel)

Červená tigrica (2. diel)

Karmínová cisárovná (3. diel)

Amélie Wen Zhao

ČERVENÁ TIGRICA

Druhý diel série Krvavá dedička

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

COO
BOO

Amélie Wen Zhao: Red Tigress
Text copyright © 2021 by Amélie Wen Zhao
Jacket design by Micaela Alcaino © HarperCollins Publishers Ltd 2021
Jacket photographs © Shutterstock.com
Map illustrations copyright © 2020 by Virginia Allyn
Translation © Ivana Čingelová, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2441-8
ISBN e-knihy 978-80-566-2619-1 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2620-7 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2618-4 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

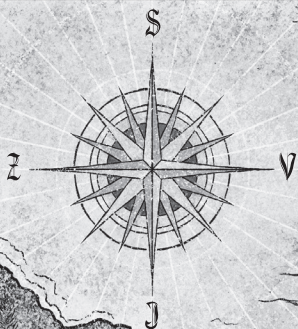
Amélie Wen Zhao: Red Tigress
Text copyright © 2021 by Amélie Wen Zhao
Jacket design by Micaela Alcaino © HarperCollins Publishers Ltd 2021
Jacket photographs © Shutterstock.com
Map illustrations copyright © 2020 by Virginia Allyn
Translation © Ivana Čingelová, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-566-2441-8

Sestričke Arielle

Tiché more

KEMEIRSKÁ
RÍŠA

Nefritová
cesta

ZAFÍROVÝ
PŘÍSTAV

Modrá pevnosť

KRÁLOVSTVÁ
AMORICKÝCH
OSTROVŮV

BREGONSKÉ
KRÁLOVSTVO

KRAZYASTSKÝ TROJUHOĽNÍK

SYVERNSKÁ TAJGA

Prízračné vodopády

CYRILSKÁ
RÍŠA

Kyrov

Novo Mynsk

TIGRÍ
CHVOST

Bielovnie

ZLATOVDIE

DŽYVEKHSKÉ HORY

ARAMABISKÁ PŮŤ

NANOJISKÁ
KORUNA

1

Novo Mynsk páchol smrťou.

Tak to bolo vždy, ale Ramson Prešibanec v ňom vetril aj moc, korupciu, vraždenie a prežívanie, ktoré sa miešali do opojnej arómy prinášajúcej skazu ľudskej duši. Dnes sa to ničím nelíšilo, teda až na strašidelnú temnotu a tichú snehovú pokrývku.

Ramson rýchlymi, precíznymi krokmi prechádzal po úzkych uličkách svojho detstva. Naposledy tu bol s Anastacyou Mikhailovou počas Fyrva'snežu vo vile svojho bývalého pána. Od oslavy prvého snehu ubehlo len niečo vyššie mesiaca, ale teraz tento svet takmer nespoznával.

Len v priebehu štyroch týždňov sa z Novo Mynsku stalo mesto duchov, ktoré väčšina obyvateľov opustila pri úteku pred novým režimom. Ulice, na ktorých sa kedysi mihotali svetlá fakiel a ktoré sa hemžili ľuďmi obťažkanými šperkmi a búrlivými hýrivcami, vystriedali zatvorené výklady obchodov a prázdne okná. V oblastiach, kde sa gangy zvykli biť o zvyšky jedla, ulice posievali telá pokryté snehom, pod ktorým sa dalo zahliadnuť oblečenie či vytŕčajúca čižma, morbídne označenia hrobov.

Nebol to na ich ceste s Anou z jedného spustošeného mesta do druhého nevídaný výjav. Morganya od svojho nástupu na trón ovládla veľkú časť severnej Cyrilie. Z novín a potrhaných plagátov v opustených dedinách sa Ramson a Ana dozvedeli o Cisárskej inkvizícii, veľkom prenasledovaní nespriaznených, ktorí boli obvinení z akéhokolvek napojenia na obchod so spriaznenými. Cisárska inkvizícia pod vedením spriaznených neskonale oddaných cisárovnej definovala Morganyinu vládu.

Juh však Morganyinmu silnejúcemu zovretiu unikal – vrátane Zlatovodia. Keďže to bolo jedno z posledných slobodných útočísk pre spriaznených aj nespriaznených, Červenoplášte si podľa Any založili základňu v ňom. Ana sa tam vydala, aby sa spolu s Červenoplášťami pustila do odboja.

A práve tam, ako si Ramson pomaly uvedomoval, sa mohol pokúsiť vybojovať si niečo pripomínajúce život, keď sa toto všetko skončí. Kedysi býval správcom prístavu a pod vládou svojho bývalého pána Alarica Kerlana vybudoval mesto, v ktorom sa to hmýrilo obchodom, zločinom a nelegálnymi sieťami, miesto, o ktorom sníval, že jedného dňa bude patriť jemu.

Ane vyslovene nepovedal, kam dnes večer ide, pretože to nebola *vyslovene* súčasť jej – ich – misie. Cítil tiché volanie tohto miesta, len čo vstúpil do Novo Mynsku, ťahalo ho tam tajomné puto, ktoré sa mu ešte celkom nepodarilo preťať.

Prišiel sám pre seba zistiť, čo sa stalo s Alaricom Kerlanom a Rádóm konvalinky. A chcel dať zbohom rozorvaným troskám svojej minulosti, raz a navždy, kým sa uberie po inej životnej ceste.

Búšenie čerstvo naostrenej mizerikordie o jeho bok náhle stíchlo, keď zašiel za posledný roh a spomalil. Uvedomil si, že je za ostrý nôž za pásom zrazu vďačný.

Kerlanova vila stála osamotená uprostred zasneženej ulice, napoly zasypaná snehom, so široko zívajúcimi otlčenými zlatými bránami. Zmizli rady strážcov v uniformách, zmizli kryštálové lampy vrhajúce kruhy svetla na bohaté trávniky, zmizli rozžiarené okná planúce v temných nociach.

Ramson priložil ruku v koženej rukavici na zničené tyče brány a zaváhal.

Ešte aj teraz v ňom pohľad na Kerlanovu vilu vyvolával vír zmätených emócií. Na tomto mieste spoznal bolesť – neuveriteľnú bolesť, ktorú mal na tele stále vypálenú v podobe značky Rádu konvalinky. Zažil tu rozkvet, vybrúsený hladom a strachom, hnaný vedomím, že v snahe o prežitie urobí čokoľvek, čo bude treba. A zakúsil tu šťastie, prchavé ako výbuchy farby na sivých ríšskych oblohách, v krvavých paktach a vydobytých výsadách, za ktoré počas toho, ako upevňoval vládu Alarica Kerlana, zaplatili životom iní ľudia.

Cestou po zasneženej ceste mu srdce búšilo až v krku. Keď dorazil k vile, videl, že jedna z rúčok na obrovských dvojitých mahagónových dverách je rozbitá a druhá vyzera, akoby ju niekto odpílil zúbkovanou čepeľou. Keď dvere otvoril a vošiel dnu, do vily, ktorá naširoko zívala ako tmavá tichá pasca, drevo zavrzgalo.

Kerlanova vila bola zmrzačená. Na mramorových stenách chýbali maľby v zlatých rámoch a lazuritové vázy zmizli spolu s mnohými ďalšími, podľa Kerlana „exotickými“ vecami. Niekto roztrieštil sklenený strop a jeden z kryštálových lustrov sa zrútil doprostred plesovej sály, kde sa kopa skla a kryštálu ligotala v mesačnom svetle. Chodby pokrýval snehový poprašok a Ramsonov dych sa pred ním v teplote pod nulou menil na paru.

Keď zahol za roh a takmer sa potkol o mŕtveho muža, okamžite spozornel.

Telo pokrýval sneh – rozoznal len rukáv, z ktorého vytrčala sčernená ruka. Ramson si kľakol k mŕtvole a odhrnul čerstvo napadaný sneh, aby odhalil mužovu ľavú ruku. Presne ako čakal – muž mal na vnútornej strane ľavého zápästia vytetovanú konvalinku.

Bol to člen Rádu.

Ramson namiesto strachu, smútku či dokonca ľútosti preskúmal zamrznutú ruku s chladným záujmom. Pravidelne sčernená pokožka svedčila o vnútornom krvácaní. Vyššie na predlaktí mal kožu opuchnutú po vyrážke.

Otrávil ho.

Ramson odhrnul ďalší sneh a odhalil tvár mŕtveho muža.

Bola bolestivo skrútená, pokrytá ohavnými fialovými modrinami a časom prepadnutá, no v chlade dokonale zachovaná. Ramson na ňu ešte niekoľko sekúnd hľadel, kým došiel k záveru, že toho muža nepoznal. Bola to mŕtvola nízko postaveného pešiaka, nuly, ktorá tu zhnije, keď si zima vezme svoj sneh so sebou.

A hoci ich spoločný pán nebol nikde na dohľad, Ramsona zaplavili prízračné ozveny jeho hlasu.

Zomrieš neznámy a zabudnutý a tvoje bezmenné telo zhnije v spláškoch Hrádzí.

Ramson sa prudko postavil, šepot sa vytratil, keď jeho zmysly zaujalo niečo iné.

Jedným pohybom vytiahol čepeľ, švihol rukou a zvrtol sa.

Vydesený výkrik – jeho čepeľ sa stretla s mäkkým telom, odhaleným krkom. A... s dlhými vlnitými vlasmi.

Ramson zovrel v pästi za hrst prameňov a vtiahol narušiteľovu tvár do mesačného svetla. Jeho obavy vystriedalo pre-

kvapenie. „Olyuša,“ hlesol, keď sa žena v jeho zovretí vzpierala. „Do všetkých pekiel.“

„Pusti ma,“ vyhrýkla, ale Ramson si ju len pritiahol bližšie a priložil mizerikordiu k jej jemnému krku.

„Ani náhodou,“ odvetil. Došľaka, neplánoval tu na niekoho naraziť – ale ako Ramson Prešibanec dobre vedel, veci šli málokedy podľa plánu. „Mal som vedieť, že je to tvoje dielo. Ľuľkovec?“

„Oleander,“ zachripela. „Vyšiel si z cviku, Prešibanec.“

„Pokús sa o niečo a uvidíme, či som vyšiel z cviku s čepeľou.“

Olyušu spoznal ako spriaznenú pracujúcu v Ohrádke, špecializujúcu sa na jedy a ihly s otrávenými špičkami. A hoci to nevedela, využil ju pri zjednávaní s Bogdanom, priateľským, no hlúpym Pánom Ohrádky, neslávne známeho podniku, kde pod taktovkou Alarica Kerlana vystupovali zadĺžení spriaznení.

Jej prítomnosť medzi zasneženými mŕtvolami so znakmi otravy... Ramson mal tušenie, že bol veľmi blízko k odhaleniu pravdy o tom, čo sa stalo s Rádcom.

Olyuša zasyčala, ale cítil, ako pod čepeľou prehltna. „Tak sa možno obaja pridáme k mŕtvolám pri našich nohách,“ zaškľabila sa. „Pusti ma. Neprišla som ťa sem zabiť.“

„Tak *prečo* si sem prišla?“ spýtal sa Ramson priateľsky, pričom jej zaboril čepeľ do kože tak, aby to bolo nepríjemné, no aby ju neporezal.

„Prišla som ťa varovať. Kerlan ťa chce mŕtveho a vypísal na tvoju hlavu vysokú odmenu. Zrejme ti ide po krku celý Rád, Prešibanec.“ Odmlčala sa. „Alebo to, čo z neho ostalo.“

Zdvihol zrak, vnútri sa mu napla nič obozretnosti. Pred nimi aj za nimi sa tiahli prázdne chodby. „A *prečo* by si ma

chcela varovať? Sme z toho istého cesta, Olyuša, takže ma ušetri predstieranania, že to robíš z dobrého srdca.“

„Pretože ťa potrebujem.“ Jej britký tón pri jej nasledujúcich slovách podfarbilo zúfalstvo. „Bogdan zmizol.“

To bola pre Ramsona novinka. „Ako to myslíš?“

Tých zopár ráz, čo sa s Olyušou stretol po jej pobyte Ohrádke, hovorila ticho, vyvaľovala nevinné očičká a tisla sa k Bogdanovmu zlatom vyšívanému rukávu. Pán Ohrádky ju zachránil pred doživotným vystupovaním na základe zmluvy, ktorú bola donútená podpísať – a oženil sa s ňou. Bol to Ramson, kto pomohol sfalšovať Kerlanove účtovné knihy tak, že na to Kerlan nikdy neprišiel.

„Stratil sa. Preto som sem za tebou prišla.“ Olyušino hrdlo sa pod jeho čepelou chvelo. „Pusti ma a môžem ti to vysvetliť.“

Čiže od neho predsa len niečo potrebovala. Ramson v momente zmenil taktiku. „Takže pakt,“ vyhlásil. „Vieš, že nikdy nedávam bez toho, aby som si niečo vzal, Olyuša.“

„Dobre,“ odsekla, on odstúpil a odtlačil ju od seba dosť na to, aby sa ocitol mimo dosahu ihiel alebo iných otrávených ostrých predmetov, ktoré by mohla skúsiť použiť. Vystrela sa, pošúchala si krk a on si všimol, že keď si prehodila kadere dozadu, triasli sa jej ruky. Zrazu vyzerala zababušená vo vyblednutom kabáte pokrytom vrstvou sivoty tak drobne. Ramson si spomínal, ako sa kedysi obliekala do najvyberanejších kožušín a hodvábu, vo vlasoch sa jej ligotali perly, keď otočila hlavu a zasmiala sa.

Poklepkal mizerikordiou o mramorovú podlahu. Tupo zadunela. „Môžeš začať tým, že mi povieš, čo sa stalo s Rádcom,“ vyzval ju. „Čo si myslela tým *čo z neho ostalo*.“

Olyuša potiahla nosom. „Zabudla som, ako dlho si bol preč, Prešibanec. Keď Morganya prevzala trón, Kerlan ma

donútil zabiť všetkých, ktorí boli zapletení do obchodovania s ľuďmi. Rozhodol sa zbaviť zo strachu pred Inkvizíciou dôkazu, že sa to vôbec niekedy dialo.“ V jej očiach sa zablysko. „Potom s hŕstkou najvyššie postavených členov Rádu odišiel. Rozhodol sa presmerovať svoju pozornosť na nový pakt s Bregonom.“

Ramsonom sa pri mene jeho rodného kráľovstva prevalila vlna šoku, no predsa pri tej správe nastražil uši. „Aký pakt? A prečo Bregon?“

„Povedal, že pracuje na niečom, čo má súvis so spriaznenými. Okrem toho nič neviem. Zrejme chcel ujsť Cisárskej inkvizícii a cisárovninej čistke obchodníkov so spriaznenými.“

Ramson tú informáciu chvíľu spracovával. Morganya si kedysi najala Kerlana na nájomnú vraždu – aby zabil korunného princa, Aninho brata –, ale po korunovácií sa s fanatickým zápalom pustila do boja s priekupníkmi. Ku Kerlanovi sa to pravdepodobne – tak ako vždy – dostalo o niečo skôr, a tak sa otočil a ušiel. A teraz sa chystal založiť nové zločinecké impérium... v Bregone.

Tá časť nedávala zmysel. V Bregone sa o spriaznených – magen, ako ich volali – nikdy veľmi nezaujímali, a ak Ramsonovi slúžila pamäť, zväčša ich nechávali na pokoji a nevyhľadávali. „A ako si sa o tom dozvedela?“

„Tak,“ odvetila Olyuša, „že Bogdana vzal so sebou. Neozval sa mi už celé týždne.“

Jej hlas stíchol, veľké oči sa v tme moko leskli. Ramson to konečne pochopil. „Chceš, aby som ti ho pomohol nájsť.“

„Sľúbil, že táto práca nebude trvať dlho. Povedal mi, že sa do mesiaca vráti.“ Olyuša prehltila. „Myslím... že sa niečo pokazilo.“

Nemal v pláne riešiť niečo také – prišiel sem len zo zvyku, zistiť, čo sa stalo s Rádom a jeho bývalým pánom. Možno mal naozaj radšej nechať vlky spať.

Ramson sa otočil na odchod. „Rád by som ti pomohol, Olyuša, vážne,“ povedal, „ale keďže Kerlan chce moju hlavu, myslím, že mám na práci...“

„Je v Zlatovodí.“ Pri tých slovách stuhol, zarazil sa. Pomaly sa znova otočil tvárou k nej. Pozorne ho sledovala a pri jeho reakcii pokračovala: „Povedal Bogdanovi, že ho znova prevezme pod svoju kontrolu, že začne s obnovou tam. Nepochybne pomocou obchodných trás s Bregonom, ktoré si založil.“

Žilami sa mu rozlial tekutý chlad a všetky plány, ktoré posledných pár týždňov snoval, sa pred ním zrazu rozplynuli ako dym. Zlatovodie bolo kľúčom k všetkým vyhliadkam do budúcnosti, ktorú si vysníval.

Ibaže Kerlan tam dorazil skôr.

Počul Olyušu rozprávať, akoby bola veľmi ďaleko. „Myslela som si, že ťa to zaujme. Tu je môj návrh: spojenectvo, aby sme Alarica Kerlana raz a navždy zvrhli. Nájdi jeho, nájdi Bogdana a priveď mi môjho manžela domov. A na oplátku ti poskytnem svoju ochranu. Budem ti kryť chrbát na strane nepriateľa. Nech ťa bude hľadať ktokoľvek z Rádu, dostanem sa k nemu prvá.“

Ramson sa nad tým mlčky zamyslel, v myšlienkach už predbiehal, splietal situácie a možnosti, zvažoval plusy a mínusy. Chcel na Kerlana zabudnúť, nechať Rád zmiznúť spolu s časťou svojej minulosti, ktorej sa túžil zbaviť – ale zdalo sa, že ona si našla jeho.

A Kerlan sa prevzatím Zlatovodia zmocnil ich najcennejšieho majetku a zahnal Ramsona do kúta.

Cez rozbité okná dopadalo na podlahu mesačné svetlo. Ramson ešte aj v prázdnom dome cítil, ako sa nad ním prítomnosť jeho bývalého pána týči ako chladný tieň.

Pre Kerlana to celé bola iba hra. Na ťahu bol Ramson.

Už ho nebavilo hrať pešiaka.

„No?“ počul, ako sa napokon spýtala Olyuša. „Uzavrieme pakt?“

„Láka ma povedať áno,“ odvetil. „Ale nečakaj, že si naň podáme ruky.“ Triky, čo skrývala v rukávoch, už mal možnosť zočítať – ako aj jedna kvapka jej jedu dokázala človeka úplne paralyzovať.

Olyuša sa usmiala, no nie očami. „Od začiatku som vedela, že Bogdana nezachrániš z dobroty srdca, ale len pokiaľ z toho niečo budeš mať. Zdá sa, že som mala pravdu.“

„Som naozaj taký predvídateľný?“

Olyuša pokrčila plecami. „Kto som, aby som tvrdila, že ťa poznám dobre, Prešibanec,“ prehodila a rypla si za jeden z nechťov, „ale Bogdan a ja by sme neprežili v Kerlanovom Ráde až doteraz, keby sa o nás niekto nestaral. Samozrejme, že si to mohol robiť preto, aby si si zaistil poistku... ale myslím, že napriek všetkému si svojím vlastným príšerným spôsobom v srdci dobrák.“

Tie slová v ňom vyvolali ozvenu spomienky. Dievča stojace v ľahko padajúcom snehu prichádzajúcej zimy, s očami žiarivejšími ako mesiac. *Môžeš byť dobrý. Rozhodni sa správne, Ramson.*

Zo spomienky ho vytrhol Olyušin hlas. „Kým sa rozdelíme, mám pre teba ešte jeden dar,“ povedala. „Poznám v Zlatovodí istú osobu. Kerlan si ju najal na niekoľko prepráv tovaru, konkrétne do Bregonu. Bude vedieť viac.“

Ramson si pozorne vypočul meno, ktoré mu Olyuša prezradila. Nič mu nehovorilo, čo ho prekvapilo. Možno malo